

[Carsten Raft.]

ikke holder af at give regeringen bemyndigelser, som gerne vil give denne bemyndigelse, uagtet den er en af de mest vidtgående i dansk lovgivning. Vi har derfor ikke kunnet få følgeskab i vore betragtninger. Ministeren var ikke uvillig, andre partier har været det, og derfor har vi måttet frafalde kravet. Det har været noget af en hemning for os i vor kritik af disse enkelte punkter, at der ikke har været nogen som helst tvivl om, at vi ville tiltræde dette lovforslag. Det er imidlertid et godt lovforslag; det er bortset fra disse fejl, som vi mener, det har, efter vor opfattelse et rigtigt og i overensstemmelse med erfaringerne udarbejdet lovforslag, og det er naturligt, at de tre store partier, som antagelig kommer til at påtage sig forsvarets genopbygning her i landet, også påtager sig opgaven med hensyn til denne forsvarslov. Ud fra dette synspunkt kan vi se bort fra den kritik, vi har rejst, og fra den omstændighed, at vi ikke er blevet fuldt tilfredsstillede, og alligevel med fuld tryghed sammen med de to andre store partier slutte op om denne den første store forsvarslov, som bliver gennemført her i landet efter besættelsen og befrielsen.

Bertel Dahlgaard: Den ærede ordfører for udvalget har været så elskværdig på forhånd at gennemgå de ændringsforslag, mindretallet har stillet. Det er jo mod al parlamentarisk praksis her i salen, og jeg håber ikke, at det danner skole. I realiteten kan det selvfølgelig være lige meget i dette tilfælde, og jeg skal da også afpasse mine bemærkninger efter, at der er givet en så glimrende redegørelse for mine ændringsforslag.

Som jeg også har givet udtryk for i betænkningen, havde jeg ønsket at medvirke til en forsvarlig ordning af civilbeskyttelsen her i landet, således at den før og under sidste krig skabte ordning udbyggedes under hensyn til de ved krigsforholdene gjorte erfaringer. Jeg har imidlertid ikke kunnet deltage i udvalgsflertallets indstilling om en i alt væsentlig uændret gennemførelse af lovforslaget. Jeg har vedblivende den anskuelse, at den foreslåede ordning vil koste langt mere, end en forsvarlig ordning har nødig at koste. Jeg tror, at det vil vise sig, at den administration, der her bygges op, vil blive tungt virkende, omstændelig og indviklet. Jeg tror, det vil vise sig, at der her simpelthen bliver tale om et stykke bureaukrati.

Lovforslaget er et typisk udslag af den

psykose, der for tiden hersker på mange områder, og som fører til, at ingen tør tage ansvaret for en ændring af et een gang stillet forslag. Man nedsætter en ren embedsmandskommission, og det er såmænd ikke at undre sig over, at disse embedsmænd med deres forslag ønsker at skabe den mest fuldendte ordning, også for ikke i en given situation at blive udsat for bebrejdelser. Derved må nødvendigvis de økonomiske synspunkter i høj grad skydes i baggrunden, og når først et sådant forslag foreligger som betænkning, kvier ministre og rigsdagsmænd sig ved et ansvar for at ændre det, selvom de måske i deres stille sind finder, at forslaget er overeksponeret både på det ene og det andet område. At en sådan affattelse af et forslag under de givne omstændigheder virker fuldkommen paralyserende også på rigsdagsmænd, er netop det ærede medlem hr. Carsten Rafts tilslutning til lovforslaget næsten uden ændringer et udmærket udtryk for. Jeg tror, det ærede medlem ved første behandling brugte syv spalter i rigsdagstidende til at kritisere enkeltheder i lovforslaget, men i dag er det altsammen forsvundet.

Jeg har villet advare mod det vildnis af administration, der vil udvikle sig af dette lovforslags bestemmelser, og på enkelte områder, hvor jeg mener, at det griber helt forkert, har jeg stillet ændringsforslag. Den hjælpetjeneste af forskellig art, lovforslaget forudsætter, er der ikke i forslaget skabt nogen rationel ordning for. Man synes at forudsætte en slags frivillig mandskab af højst uensartet karakter. Man synes samtidigt at tvivle om muligheden af en sådan ordnings gennemførelse og har derfor i virkeligheden på forhånd bebudet, at man må gå til en aflønning af mandskabet. Jeg tror, at det, man her tænker sig, bliver en højst kaotisk ordning. Jeg ser ikke bedre, end at den ordning, som hele rigsdagen tiltrådte og opretholdt under sidste krig, var den rigtige. Der er ingen, der mere praktisk kan yde denne hjælpetjeneste, og som det er mere rimeligt yder den, end de unge, der på grund af lodtrækning eller vedtegning om utjenstedygtighed ikke indkaldes til militærtjeneste. Det er heroverfor indvendt, at der ved den udskrivning, der nu finder sted til militæret, ikke kan blive nogen tilovers til en sådan CB-tjeneste. Det er ikke rigtigt. Dersom sessionerne ikke skraber bunden stærkere, end det er lægeligt og sundhedsmæssigt forsvarligt, bliver der et betydeligt tal af unge, som er fortrinligt egnet til denne tjeneste, og som afgiver et langt bedre egnet